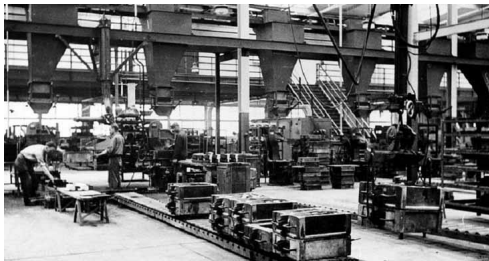

Σπαταλούσα ένα από τα πιο πολύτιμα πράγματα του κόσμου μου. Χρόνο. Το κάνω συχνά και μερικές φορές ανταμείβομαι. Όπως πριν λίγες μέρες νωρίτερα, που ξόδευα πολύτιμα δευτερόλεπτα πάνω σε σάιτ με εκατοντάδες χιλιάδων ημερήσιων επισκέψεων, μπορεί και εκατομμυρίων.

Και εκεί που μετά από βαθυστόχαστες πολιτικές αναλύσεις, αντικρίζω άλλη μια: *«Πετάει η Οικονομία της Κύπρου: Παραδόθηκε το πρώτο NSX»*

, ακολουθεί ένα ακόμα αποκαλυπτικό ρεπορτάζ με τίτλο: *«Το μυστικό της Cindy Crawford για ζουμερά και απαλά χείλη»*, γλιστρώ ακόμα πιο κάτω και βλέπω κάτι τω όντι ενδιαφέρον.

Πρόκειται για έκδοση με τίτλο *«Το χρονικό των Ελλήνων μεταναστών στην BMW 1960-2018»*. Αντιγράφων: *«Το εξέδωσε πρόσφατα ο ελληνικός σύλλογος Δορυφόρος που εδρεύει στο Μόναχο. Μέσα από προσωπικές αυθεντικές μαρτυρίες ζωντανεύουν βιώματα της πρώτης και δεύτερης γενιάς των Ελλήνων μεταναστών, που άφησαν τα πάντα πίσω τους αναζητώντας ένα καλύτερο αύριο στη Γερμανία»*.

Στην ύλη του λευκώματος, περιέχονται μαρτυρίες από πολλούς εργαζόμενους, στο βαυαρικό εργοστάσιο καθότι έχει καταγραφεί ότι τις δεκαετίες 1960 - 70 εκεί εργαζόταν ο μεγαλύτερος αριθμός Ελλήνων σε εργοστάσια της Γερμανίας.

Η επίσημη παρουσίαση του βιβλίου έγινε πρόσφατα στο Μόναχο. Η πρώτη έκδοση έχει εξαντληθεί και ήδη τυπώνεται η δεύτερη. Εν τω μεταξύ αποφασίστηκε, όπως αναφέρει η D.W., να μεταφραστεί και στα γερμανικά.

Ανάμεσα σε άλλα αναφέρονται:

«Η ελληνική μετανάστευση στη Γερμανία ξεκίνησε και κορυφώθηκε τις δεκαετίες του 1960/1970 με τους πρώτους γκασταρμπάιτερ. Ήταν οι λεγόμενοι «φιλοξενούμενοι εργάτες» που κλήθηκαν να συνδράμουν στην μεταπολεμική ανόρθωση της Γερμανίας. Ένα μεγάλο μέρος των Ελλήνων που κατέφθαναν στο Μόναχο μετά τον Μάρτιο του 1960, οπότε και υπεγράφη η ελληνογερμανική σύμβαση «Περί απασχολήσεως Ελλήνων εργατών στη Γερμανία», απορροφήθηκε από τη BMW.

Ήταν η εποχή που η γνωστή αυτοκινητοβιομηχανία αναζητούσε -όπως και πολλές άλλες μεγάλες γερμανικές επιχειρήσεις- νέα εργατικά χέρια. Το 1966 εργάζονταν στο εργοστάσιο του Μονάχου 3.572 μετανάστες, ένας αριθμός που αντιστοιχούσε στο 27% επί του συνόλου. Τέσσερα χρόνια αργότερα, το 1971, η πλειονότητα των ξένων αυτών εργατών, και συγκεκριμένα το 43,3% προέρχονταν από την Ελλάδα, όπως αναφέρεται στο βιβλίο-λεύκωμα του Δορυφόρου.

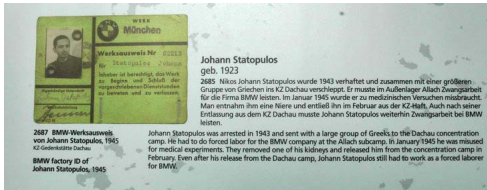
Στη BMW είχε καταγραφεί τις δεκαετίες του 1960/70 ο μεγαλύτερος αριθμός Ελλήνων εργαζομένων σε εργοστάσια της Γερμανίας. Αυτός είναι και ο λόγος που η έκδοση επικεντρώνει στη συγκεκριμένη εταιρία, σύμφωνα με τον εκδότη».

«Ενδεικτικό του μεγάλου αριθμού εργαζομένων ήταν το γεγονός ότι κάθε βράδυ την ώρα που τελείωνε η απογευματινή βάρδια στις 23:00, στην κεντρική πύλη του εργοστασίου υπήρχε για πολλά χρόνια ένας έλληνας εφημεριδοπώλης που πουλούσε ελληνικές εφημερίδες», αναφέρει στο εισαγωγικό του σημείωμα ο Κώστας Τάτσης, προσθέτοντας: «Δεν είναι τυχαίο επίσης ότι κατά τη διάρκεια της Δικτατορίας στην Ελλάδα οι αντιστασιακές οργανώσεις επέλεγαν τις πύλες του εργοστασίου για να διανείμουν τις ανακοινώσεις τους στον Ελληνισμό».

Βρίσκοντας μεν τούτα τα στοιχεία ενδιαφέροντα, την δε έκδοση ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο για την έρευνα του παρελθόντος και την αποτύπωσή του, θυμήθηκα ένα στοιχείο

από το στρατόπεδο εργασίας του Dachau.

Ένα έκθεμα από το μακρινό 1945. Μόλις 15 χρόνια από τις απαρχές της εξαγωγής εργατικού δυναμικού, από την Ελλάδα προς την Δ. Γερμανία. Ίδου η εικόνα, ακολούθως, μεταφράζω το κείμενο.

"Ο Νίκος Γιόχαν Στατόπουλος, συνελήφθη το '43 και στάλθηκε με μια μεγάλη ομάδα Ελλήνων στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Dachau. Αναγκάστηκε να παρέχει καταναγκαστική εργασία για την B.M.W. στο στρατόπεδο Allach. Τον Ιανουάριο του '45 χρησιμοποιήθηκε για ιατρικά πειράματα. Του αφαίρεσαν τον ένα νεφρό και τον απελευθέρωσαν από το στρατόπεδο τον Φεβρουάριο. Ακόμα και μετά την απελευθέρωση από το Νταχάου, ο Γιόχαν Στατόπουλος ήταν υποχρεωμένος να εργάζεται με καταναγκασμό για την B.M.W."

Θυμήθηκα, έτσι δυο απορίες (μου), που ακόμα δεν έχουν απαντηθεί.

α' : Πως γίνεται μια χώρα νικήτρια του πολέμου, να στέλνει επί δεκαετίες τον ανθό της κοινωνίας της, για να εργαστεί στα εργοστάσια και τα ορυχεία μιας χώρας ηττημένης και απόλυτα υπεύθυνης για το μακελλείο του πολέμου;

β' : Πως γίνεται μια χώρα υπεύθυνη για την καταστροφή μιας άλλης, να ξεφύγει από την ελάχιστη απονομή δικαιοσύνης, από την ελάχιστη έστω καταβολή αποζημίωσης;

Απλοϊκά ερωτήματα μέσα σε ένα πολύπλοκο κόσμο.

Έφυγα με ανάμικτα συναισθήματα από την είδηση, κατηφόρισα λίγο πιο κάτω στο ίδιο, δημ
οφιλέστατο

σάιτ και να άλλο ένα διαβαστερό κομμάτι :

«Ήξερες ότι το μέλι κόβει το ροχαλητό μαχαίρι»;

(Πολλά περισσότερα για το Dachau εδώ: [Εκεί που γονάτισε η ανθρωπότητα](#))